

விசுவாசிகளின் துன்பத்தினாலுண்டாகும் இன்பத்தின்பேரில்.

சங்கீதம், யக. ௩௫. வசனத்தின் கடைசிப் பங்கு. “உமது காருணியம் என்னை மேன்மைப் படுத்திற்று.”

இராசகுமிய தாவீதென்பவர் பராபரனிடத்திற் பெற்று சகல நன்மைகளுக்காக நன்றியுதவரான ஸ்தோத்திரமாக இந்தச் சங்கீதத்தைப் பாடினதுமன்றி, உம். சாமுவேல், ௨௨. அதிகாரம், விசேஷமாகக் கடைசியில் தனக்குண்டாகிய உபத்திரவங்களும் அவருக்குச் சந்தோஷமாகவுத் சமாதான செயவு சகியுமாய் மாறிக் கந்திரிடத்திற் குறைவில்லாத நன்மைகளைப் பெற்றனுபவித்தபோல இயேசு கிறிஸ்துவின் சகீர்தமான புண்ணிய பலன்களுக்குப் பங்காளிகளாகிய ஒவ்வொரு மெய்விசுவாசிகளுக் கண்டாகும் துன்பங்களும் அவர்களுக்கு நித்திய வேதாசீர்வாதமும் புரானசெளவுகியுமாய்ப் பலிக்குமெனவென இந்தச் சங்கீதம் பூர்த்தியாய் திஷ்டாதிற் படுத்தித்திது.

இவ்வகத்தில் சாராரணமாய் நீதிமான் கருக்கும் துன்மாள்க்குக்கும் பற்பல உபத்திரவங்கள் உண்டாயிருந்தாலும் இந்த இசைநிறத்தாருக்கும் அவைகளினுண்டாகிய சிலாக்கங்களின் ஏதென்பதை அறிந்துகொள்வோமாக. கந்திரை உறுதியாய் பூர்த்திக்கொள்ளும் உண்மையுள்ள நீதிமான் கருக்குண்டாகும் உபத்திரவங்கள் அவர்கள் கந்திர்போலி வைத்திருக்கும் விசுவாசத்தால் பரிசுதொபார்க்கும் பம்புக்கும் அதை அவர்கள் சந்தோஷமாய் எண்ணி ஒன்றிலும் குறைவாயிராமல் நிறைவாகருமா யிருப்பதற்காகவும் அவர்களுக்குக் கட்டவையிடப் பட்டிருக்கிறது. அந்த உபத்திரவங்கள் அவர்கள் கந்திர்போலி வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையினால் அதைப் பொறுமையுடன் சகித்துத் தங்களுக்கு முன் வைத்திருக்கிற போராளிடத்திலுள்ளபொறுமையுடன் ஒதுக்கிவாசத்ததைத் தவக்கிறவரும் முகிக்கிறவருமா தியத்தக்களின் இருட்சகரையெனிடமடமபார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக்கலமான உபத்திரவங்களினால் அவர்களுக்கு அநேகவருத்தங்கள் உண்டாகிற் சமையயுள்ள எவ்வை விஷங்காலமென்று வகைதேடித்திரிந்து இவ்வகத்தின் தவவன் இவர்கள் கந்திரில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை விட்டுத் தவறிப்போய்ப்படியான இதொரு நல்ல சமயமெனெனெனெனத் தன் பொல்லாத தன்னைக்களினால் அவர்களைக் கலங்கப் பண்ணுகிறார். அவர்களோ அருளுடைய தன்னைக்களங்களுக் கண்ணிக்கும் அகப்படாமல், என் பின்னாகப்போ சாத்தானே என்று தங்கள் இருட்சகர் சொன்னதுபோல இவர்களுள் திடமாய்ச்சொல்லி அவர்களை வைத்திருக்கும் விசுவாசத்தின் சூராயுதவர்க்கத்தினால் அவன் அருளைத் தனக்களிப்புகள். கடைசியில் அவர்களின் உபத்திரவங்களும் அது சகீர்தமாய் நீங்கி மேன்மையாய் நித்தியுமான கனமகிமைமைய அடைகிறார்கள். யாகோபு, ௧. அதிகாரம், ௩. வசனம். ௫. அகாரித்தியர், ௧. அதிகாரம், ௧௦. வச. ௨. ரோமர், ௫. அதிகாரம், ௨. வசனம்.

கந்திரை அடையெண்ணுகிற துன்மாள்க்கருக்கு வலுதிற துன்பங்கள் மிகவும் பாடிச்சுப்படுத்தக் தாயிருக்கிறது. அவர்களுக்குச் சந்திரை அறிவே அறிவும் உண்மையுமில்லாமல் தங்களுடைய ஆகாயமில் கிரிசென்களில் நாளந்தருள் வளங்கொள்கி வலுதிறத்தினால் அநேகவிதமான அபத்தங்கள் உண்டாய்க்கிறதற்குமற்றி அதுவா அவர்களின் கிரியையின் பலனாகிறது. யோபு, ௩௧. அதிக. ௩. வசனம். ஓசேயா, ௪. அதிக. ௧. வசனம். இந்த ஆகாசியில்க்கார்க்கருக்கு எவ்வையாவது சமாதானமேயு மாயுமான யோசனைவெனவும் செய்தபோதிலும் அவைகளில் ஒன்றிலாவது யாதொரு நியோசனை ததைக்கண்டையாமல் அவைகளிலேயேதேவையுக் கள் சேனின் காலம்வரைக்கும் ஏங்கித்திரிந்து எகித்தித் தேசத்தின் இராசகுமிய பார்வாரணப் போல அயிம்மித்திப் போகிறார்கள். அவர்களின் பிற்காரியமோ பூமியிலிராமல் தோற்றுப்பண்ணேபோகுது. ஆகையால் இராசகுமிய சாலேகாரணசென்பவர் ஆகாதவர்களைப் பராபரன் தீங்கிற் கவிழ்ப்பண்

னுசெய்யில் நீதிமான் ஆகாதவன் வீட்டைச் சிற்தவையோடே பார்த்திருக்கின்றான் சொல்லுகிறார், வாக்கியம், ௨௧. அதிகாரம், ௧௨. வசனம். (இன்னும்வரும்.)

வேதவி ரோதியின் பயங்கரமான முடிவு.

வேதாசிரமம் பரிசுத்தவாயின் அருளினால் எழுதப் பட்டதல்லவென்றும், கிறிஸ்துமாள்க்கக் தேவமுலமாய் உண்டானதல்லவென்றும் சாதித்தவந்த வேதவி ரோதிகளில் ஒருவன் பற்றி நியூயோர்க்கு நகரத்தில் தீர்த்தசபை பொருத்தித் துருவாராயிருந்த கார்ட்லீல்ட் என்னும் துருவானவர் பின்னாலுள்ள உண்மையான சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார். அதாவது,

கிறிஸ்துமாள்க்கத்தை விசுவாசியாக சிற்தபேருடைய மயக்கமான கோட்பாடுகளை விட்டுவிட மனங்கிறியில் சிற்துமாதங்களுக்குமுன் என்சபை பற்றி சேர்ந்திருந்த ஒருவன் பிரகிட்ட முப்பத்தேட்டபுரானம், மாகிமாதம் இன்னடாந்தேதி பின்னோம் என்னிடம்வந்து, தனக்குச் சந்திரை தோடுகிருந்த ஒரு சிலுவைப் போய்ப்பார்க்க வாவென்மென்று என்னைக் கேட்டான். அந்தக் கிறிஸ்துமாள்க்க வில்லியம் கார்வர். அவன் தன் வாலிப் நாட்களின் வேதமாலையில் என்னும் வேதவி ரோதியுடன் கூடச் சினைதம் பண்ணினதினால், அவனுக்குத் தீர்த வி ரோதியாய்ப்போக ஏதாவாய்ற்றென்றுத் தெரியவந்தது.

நான் போனவேளையில், அவன் வேசிட்டிற் புறக்கோடியில் கேடுந் நிரம்பத்தமமான ஒரு அறையில் வாசம்பண்ணினான். அதிலொரு சிறுக்கட்டிலும் மேசையுமில்லை வைக்கிறதற்குத்தக்க போதமான இடமிருந்ததேயல்லாமல் மற்றுஞ் சகாப்தோகத்திற்குத்தக்கபாடுதான். அவ்விடத்திலில்லா, கட்டிலில் விளித்திருந்த மெத்தைமையப்பார்க்கதாய் மூற்றும் அழகு. இதை நிர்ப்பந்தம் காலஞ்சென்றவேளையில் அவனைவைத்து அடக்கப் பண்ணினப்படியாய் அவன் படுக்கிற் கட்டிலின் கீழ்வெளியாய் ஒருபழைச் சவர்பட்டிடி இருந்தது. இப்பழப்பட்ட குணக்கேடான அறையிலே நான் இத்திருமன் ஒருக்காலும் பிரசேபிக்கவில்லை. அதிலே சந்தோஷமென்றதில்லை. எங்கோபார்க்கதாலும் தீதிலும் பயங்கரமாய் இருந்தது.

இவன் என்சபைவகுத்துத் தேற்பட்ட கிறிஸ்துவனின் முகமெல்லாம் திரைந்த மயிரெல்லாம் கரைத்துக் கண்ணெல்லாம் குருவிப்போயிருந்து, அவனுடைய கோலத்தையுஞ் சாயவையுமார்த்தால் அது அவனுடைய வீட்டுக்கிணக்கில் சாங்கவாயிருந்தது. நாங்கள் போகவும் எங்கோடுபோகவும் அவனுக்கு விரும்புமில்லை. நாமிருந்தாலென்ன போலென்னவென்ற கவலையுமில்லை. பணமுமில்லை. அவனுக்குச் சினைத்திருந்ததில்லை. அவன் வேதாசிரமத்தினால் வேதகாலமாய் மனத்தரைப் பிரிந்தவையிருந்ததினால் ஆரைக்கண்டாலும் அவர்கள் தன் சத்திருவென்று நினைத்தான்.

அப்படியிருந்தும், நாங்கள் அவனுடைய முந்தின சரித்திரத்தைப் பற்றிப்பிரதானமாய் அவனேபோன பண்புடைய கோண்டபடம்பண்ணின சிற்துவிசேஷங்களைக் கேட்க அவன் சொன்ன தென்னவெனில், நான் போனபண்புடைய பதினெட்டாமதாய் விடுதிவிட்டுவெள்கேன். அவருரு சண்டாளன், தற்கனன், வேறியனென்று நங்கிசெய்யாத வசைசெய்யல்லவாக்கோல் அவனை ஏசு வதிலும் அவனுடைய கோட்பாடுகளை எடுத்துப் பரித்தப் போகவேண்டும் அவன் சற்றும் அசங்கவில்லை. வேதகாலமாய் அவனுக்கு நல்லுறையில்லாமற் சகலநூற் தனக்குச் சந்திரைகளென்றெண்ணிக்கொண்டிருந்ததினால், பன்னென்னும் போகக்கேட்கிறதற்குமற்றி அவனுக்குப் பொய்கோபமாயிருந்தது.

நாங்கள் அவனுடைய போசிக்கொண்டிருக்கையில், வேதாசிரமத்தப்பற்றியும் மறுபோக வாய்விதன் தன்மையைப்பற்றியும் அவனுக்கிருக்கும் மனக்கருத்து யாதென்பதை அறியும்படித் து மனத்தைப்பற்றி அவனுடைய போசிற்போத அறியும்படிச் சாக விரும்புமிருந்ததேயல்லாமல் பயம் அறியுமில்லை. இவ்வித தன்ப்படையுத்தக்கதான நான் செய்திருக்கேன்! சருவத்துக்குமல்லவ் கவுள் என்னென இக்கனனே அழித்து எதை நிர்ப்பந்தங்களை நீக்கிவிட்டுத் உத்தமமென்று முறுமுறுத்துக்கொண்டேயிருந்தே

தான். நீ வேதாசிரமத்தை விசுவாசிக்கிறபோலவென்று கேட்டபோதுதான், யாதோ நனைவாய் நிரித்த முயில்லாமல் அதைச் சரசம்பண்ணினான். பேசுமுறையில் மற்றும் அவ்விசுவாசிகளில் அவனுக்குச் சற்றும் நம்பிக்கையுமில்லை. மேரேசமுறையில் நெல்லாருங் கனம் சண்டாளனென்றெண்ணினான். அவன் கட்டிலும், அவர் நடத்தியவந்த விதத்தைப்பற்றி அவரை மெத்தக் குறையாய்ப்பேசினான். பாவமென்றென்கேட்கின்ற கருத்தியுமில்லை. அதைப்பற்றிய பிரபாமுமில்லை, அப்படியிருந்தும் அவனுக்குத்த திசில் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாதாயிருந்தது.

அவன் தன் மனதைப் பரக்காட்டிக்கொள்ளும் முகாந்திரமாய் எழுதின கருதாசிரம அவனுடைய மேசையின் சிறுபுண்ணிக்கேட்கனான். அவ்வளவிலொன்றிற்குண்டே தென்னவெனில், குருமார் பிரசங்கிக்கிற நகரமானது நாளிப்போது திருமார் வருந்துகிற வந்தத்திற்கு ஒரு மையுறையினாலும் காணாதென்றெழுதியிருந்தது. இது அந்த நிர்ப்பந்தனுடைய மனத்தியானங்கள். மனச்சாட்சியின் திசில் அவனைச் சந்தித்து, நாடுபோய் அவனை வாதித்ததினால் அவன் சிலுவையின் மார்க்கத்தை இசைந்த வேதாசிரமத்தை அக்கினியிலே போட்டான். தனக்கு வேதாசிரமம் வேண்டாமென்று அவன் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடாதிருந்தும் அவன் அதைப்பகைத்து அதின் போதவகளை நிந்தித்தான்.

சுலசேஷத்தின் கட்டபாத்தை விட்டபிற்பு அவ்விசுவாசமென்னும் நஞ்செய்க்கண்ணை விருப்பித்து ஒவ்வொரு வாலியும் என்னைப்போல ஒருமணித்தியாலவையுக்கு இந்த வேதவி ரோதியுடன் போயிருந்து, பத்திராசிரமத்திற்குவிவர்களுடைய நிர்ப்பந்தமான முடிவை அறிந்தகொண்டால், உத்தமமென்று விட்டுக்குத் திரும்பப்போகையில் நினைத்தேன்.

தாரகையின் முகாசனத்தையே,

முந்தின சஞ்சிகையில் உரோமார் சபையாருடைய தேவவச்சா போதத்ததைப்பற்றிய ஒரு கதை வளக்கோடுபாது, இவ்ரபானிய தேசத்தின்காசுபுச்சின் வகுப்பைச் சேர்ந்த சந்திராசிரமம் மனத்திரும்பி குணம்பட்ட ஒருவராகிய (Raman Monsalve) ரோமன் மொன்சர்சுவேசு என்பவருடையசீலிய விரத்தாரத்தத்திற்குண்டொருகாரியம் வாகிப்பவர்களுக்கு உபயோகமாயிருக்குமெனநினைத்தபடியினாலே, தாரகையின் பதித்தற்படியாய் அத்தை எழுதி அனுப்பிக்கேன். அந்தச் சந்திராசிரமத்தின் வேதபதித்தத்தினால் உரோமார் சபையிலுள்ள குற்றங்களைக் காணத்தக்கதான அறிவையடைந்தான். அவன் தன் மார்க்கத்தைக் கண்டெடுத்த தள்ளினதின்மீதும் தன்னுணர்வில்து ஒடித்தப்பெண்டிருந்தது. இப்போது, இவ்ரமேரிக்காவிலிருந்து தன் சுயசேத்தாரியை இரட்சிப்புகாக முறுச்சிப்பண்ணுகிறதற்கு அவரைக்குத்தக் கடைசியாய்வந்த செய்தியினால் அறிக்கேழு. இவ்ர தனது இரட்சசருடைய மார்க்க விரத்திக்களைக் கொள்ளும் முறுச்சி, பத்திரோ முகலியவற்றிற்காக அவ்வுருக் கிறிஸ்துவர்கள் அவையவற்றில் மிகவுள்கணிக்காமல் என்னைப்படுக்கிறார். மேற்சொல்லப்பட்டிருந்த சந்திராசிரமம் நடத்தவேளையில், இவ்ர குறு உத்தியோகத்துக்கு எத்தனம்பண்ணும் வேதசாஸ்திரப் பன்னிக்கட்டத்திற் மாணுக்கமாயிருந்தார். அதின் தவவன் சில காரியங்களின் பிறகால், நவரில் அசுனைக்கொண்டு அறையைச் சேர்த்துப்போய், தது இவ்வைத்திரத்து புதியோப்பாசிரமம் வேதாசிரமம் படுத்தியவன் ரோசிய சிறுப் படுத்தங்களுமாய் எடுத்து எரித்தப்போட்டார்.

இப்படியிருக்க, சந்திராசிரமத்தின் வகுப்பைச் சேர்ந்திருந்த இவ்ர தன்னைக் குறித்துச் சொல்லுகிறதாவது, தேவவசனம் என்னவென்பது போனபோகத்தக்கும், இயேசுக்கிறிஸ்துவிலுள்ள மீட்கை கைமாரின்னாமற் பெற்று நீதிமாள்க்களாக்கப் படுக்கென்று என்னும்; உரோமார், ௩. ௨௪. அவர் செய்த கிரியையும் என்சபையுத்தியப்படியே, இவருடைய இரத்தத்தினால் நங்குத்துப் பாவமன்னப்பிரபாகிய மீட்ட அருளுக்கு உண்டாய்க்கிறது என்பதும்; ஏசேயா, ௧. ௩. மருடைய தீமைகளைப்படுத்தி நமது பாவங்களைல்லாவற்றையுஞ் சமுத்திரத்தின் அழங்கிளையிலிருந்து விடுவார் என்றும்; மகா, ௩. ௧. அவர்கள் பாவங்களை அவர்கள் மேலே சமத்தமல்லென்றும்; உரோ

ரிந்தி. ரூ. 10. அங்குப் புத்தகத்தில் வரிசீலத்தனம் தாவித்தொடைய பின்வா இரங்குவிட்டகாலத்தில் அவன் தன் வேலையாருக்குச் சொன்ன உத்தரவுகள் உ. சாமுவேல். 10. 22-23. என்னும் குரபு உத்தரவுகள். இவ்வாக்கியங்களைத் தியானித்ததினாலே உரோமானு சபையார் சொல்லும் உத்தரவுக்கு நல்லமென்றென்றியவையென்று, சபை பிழைபுடாததன்மை யுடையதல்லவென்றும், அத்தன்மையையென்றும் பல உபதேசங்களுக்காய், பாவ விர்த்தகை, மரித்தவர்களுக்காகப் பிரார்த்தித்தல், நற்சூலையை ஒருவகையிலுமாத்நீர்ப் பரிமாறல், சுதேவனாரைக்கூடும், சுகுடாநூலனை, சிறுவைமுதலுநறிப்புக்கவன வணங்குதல். குருவிர்த்தம், சங்கரியசுரோகடம், யாத்திரைகள், செம்பாவைகள், திருநாட்டுப்பொருட்கள், பரிவரமோசனையிலும், சத்தபரிமாந்ததிறமும், பாப்பிலும் சிபேயுத்தரவுமையுதலிய கற்பிக்கவோடும் மனசுநூலைய வைப்புக்கட்டென்றும் நீர்மாரித்திக்குக் கொண்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் வேதாந்தத்திற் பள்ளிக்கட்டத்தைய விட்டுப்போக மனதாயிர்த்தும், உரோமானு சபையினைய வைப்புக்கட்டிக்கொண்டு குறித்துச் சந்தேகித்ததினால் நற்கருவணியிற் பரிமாறும் அப்பத்தினிடு, இயேசுக்கிறிஸ்துவாகமறி அநிலம் அபரதாமயிசு இரத்தமும், ஆத்தமாவும், தேவதன்மையும் பொருத்தியிருக்கிறதென்பதை மறுத்தித்தத் தள்ளப் பின்னிட்டு நின்றேன். அது உண்மையோவென்று ஒரு சோதனைப்பயிற் பார்த்தகிறினைத்தும் அது பாங்குமான் செய்கையென்றென்றான் மனத்தினையிலிவலம். ஆகிலும், அப்படிச்சோதனைப்பணுவது தேய்வத்தக்கமோத பங்குமான் செய்கையென்ற உரோமானு சபையார் சொல்வதாயிருந்தும், அச்சோதனையினாலே என்மயக்கத்தைக்கிட்டு உண்மைப்பத்தியைச் சார்த்துகொள்ளித்தான் வேண்டிடுமென்று ஒருநான் துணிந்துகொண்டேன்.

தூகாசகம். ஆண்டு புரட்டாதிமாதம், மசக. தேதியில்தான் மற்றுஞ்சபையாரோடு நானும் நற்கருவண அனுப்பிக்கப் போயிருந்தேன். என்மையோல அப்பத்தினிகளைக் குருவனாவர் வள்ளக்கிலே வைத்தாப்போலே எழம்பி சன்னுடைய இடத்திலே போயிருந்தேன். ஒருவருந்நிமையன்னம் அந்தத்தன்னடை வாயிலிருந்து கையிலி இவையுச்சியொருத்த புத்தியுமாய் வைத்ததென்கொண்டேன். ஆறாதவன பட்டியமவையிருந்தே, பின்பு என்னுடைய அறைக்குப்போய் இவையுச்சியை விரித்து, அந்த அப்பத்தினிகளைக் குறிப்பார்க்கும்படி ஒரு குஞ்சுச்சியை எடுத்தேன். குறிந்நவடைய இயேசுக்கிறிஸ்துவிர்த்தம் பாப்போசிறியேயென்று கிறிஸ்து கனத்த ஒரு நடுக்கமுண்டாகி நின்றதுகொண்டேன் கூடாமறி போயிற்று. என்பாடோழித்த, இனியென்னவென்றதொழைந்ருந்த. உடனே நான் செய்யவேண்டினதை துற்றந்ததை அறிக்கையெழுதப் பாவஅறிக்கை கதையவருடைய அறைக்கு ஒழிப்போனேன். கேகவடியிற் போனவாடனே, ஏன் நான் பயந்தபோகவேண்டியது? திரும்பிப்போய் அறைக்குத் திரும்பிப்போனேன். இரத்தம் பாயுமாறும், நான் உரோமானு குதாயம் விடுவேன். சனங்களுக்குத்ததை நான் சொல்லும், அற்புத்தகாரனென்று எல்லாரும் நம்பி உரோமானு மார்த்தத்தில் வருவார்களாம். இரத்தம் பாயாதிருக்கிலும், இத்தக் கனளும் புரளியும்நிறைந்த இத்தகையெழுதும், இன்னெங்கே வேளக்கிட்டிடு விடுகிறதென்றுமனத்தெஞ்சொல்லிற்று. அப்போதிருப்பித்தகைக் குணச்சியை எடுத்தேன் மெனக்கைத் துற்றினேன், இரத்தம் வரவில்லாம். பின்பு புரட்டிப்புரட்டிக்க குற்றினேன், அது தானாய் போய்விட்டது. குருவனாவர் கையால்வந்த அபயம், முன்போல அப்பமாத்திரான் இருக்கிறதேயல்லாமல் வேருதனையுக் காணவில்லவென்று கண்டேன். உடனடியே நிற்பு புரட்டாதிமாதம், மசக. தேதியிலின்றதுகொண்டேன். மனசிகோராமலிலே பள்ளிக்கட்டத் தவறவளித்ததிற் போய் நான் இவ்வெழுத செய்யப்பயத்திருந்த காரியங்களை, நிறைவெழுதவேண்டிய என்னுடைய நான்டைக்கையெழுத குறித்து ஒரு நடத்தைக்கத்தொசி தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் அந்தத் திருமனக்கொண்டேன் பின்பு எழுதித்தந்தார். அந்த நியிவுமே பள்ளிக்கட்டத்தை விட்டுப் போய்விட்டேன்.

மெய்யானசகை.—ஆயிர்த்துருவனம் லொங்கோம்பட்டினத்தில் உலாத்தற்போகுமாறுபோது, அலங்காரமான் ஒரு மாரிகையினம் மதிலிலே பதிக்கிறதற்குக் கருக்கல்லுப் போனிருந்தகொண்டிருக்கிற ஒருவனக்கண்டு, நீ இப்பொழுது உட்கொண்டு விட்டிலும் அதிசய அழகமான அத்திப்பாறுள்ளுளதுமான் ஒரு மாரிகை இருக்குமென்று சொன்னான். அப்பொழுது கல்லுவேட்டி அதற்குசெய்வென்று கேட்டேன். ஆயிர்த்து மறுத்ததாரகை, கடவுள் தம்மைத் திசே

க்கின்றவர்கள் வாசம்பண்ணும்படிக்கு மனசின் செய்க்கடாத அமுக்கு சிறப்புமான ஒரு மாரிகையை மோட்டசத்திலே ஆயத்தப்பண்ணியிருக்கிறான் என்று. அப்பொழுது கல்லுவேட்டி, இதெல்லாம் நீ எங்கேபடித்தாயென்று கேட்டேன், அவன் பிரத்தியுத்தரமாக மெற்கு ஆயிர்த்தகாலிலிருந்த ஒரு குருவனாவர் தனக்கு அமைகக்கூடச் சொல்லிக்கொடுத்தாரென்றுத் தாவிப்பொழுது தன்னுரவாய்க்குக்குச் சுவிரேஷ்டத்தை அறிவிக்கும் முகாந்திரமாய் இக்கிலாந்துக்குப் படிக்கும்படி வந்தேனென்று சொன்னான்.

அப்பொழுது கல்லுவேட்டி சொன்னதென்னவெனில், அஞ்ஞானிகள் தனப்பட்டுவேண்டிடுமென்று நான் பிறிதேட்ட இருபத்தாறுக்காலமாகச் செய்து பண்ணின வருகிறதற்கு அநிலம் முகாந்திரமாய் ஒவ்வொருகிறுமையுக் காணிக்கொண்டேன் வருக்கிறேன். மனத்திற் பிற்பு ஒரு அஞ்ஞானியை நான்சென்றேபேசக் கடவுள் இடம்பண்ணினதற்காக நான் அவருக்கு ஸ்தோத்திரஞ்செலுத்துகிறேன். கர்த்தர் என்னுடைய செபத்துக்கு மாறுத்தரவு அருளினாரென்று.

உதய தாரகை.

த.அ.அ.க. இலு. ஆவணியர். 2 அ. 6.

நல்லார்க் காந்தகவாயிகோலிற் காந்தத்தினைத் திருவிழா.

உதயதாரகையின் முகமானத் தயைவார்க்குக்கு வந்ததானதென்று சொல்லிப் புல்லுறவானதுமையான் அன்றையத்தினத்திற் சம்பலித்த சிலவியேசுவுக்களைப்பற்றி மனவிருந் நீக்கி அறிவொளிபுகப்பண்ணுந் தங்கள் தானகையின் ஓங்கோனத்தில் திருவிழாவுக்குப் போகும் மார்த்தர் நிற்பாக்கியத்தைக் கற்றேருந் கல்லவா எல்லோரும் எழித்த உணரப்பதிப்பிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

கந்தகவாயி உற்பன்னமான இத்தினத்திற் பற்பல இத்தினுள்ள சைவ மதுகாசாரிகள் தாம் தாம் விருப்பற்ற எண்ணங்கள் சித்தியாகும் போதும், குக் காவடி எடுக்க, அங்கப்பிரதட்சனை செய்ய, இடத்தினடைம்போட, மாலிளக்கேற்ற இவையோலவை பலவகைக்கிருத்தியுங்கும் செய்யும் விரதமனுபுத்ததுத் தமதுதம்பை மெலிந்துசெய்யும் மோகம்போகிறார்கள்.

இவைகளுந் காவடி எடுப்பதே அதிகமுக்கியமென்றெனினும், இருபது முப்பதாட்டை ஞாந்தியிருந்து காவடியெழுத்து நான்கு தினகனளால் வருப்பனம் அது ஒழிந்து எல்லோரும் திரன் திராமக்க கோவிலல்லடைத் தேயுதித்தட்டாறும் நெருக்கமாய் நின்றவையேவுக்கைபார்க்கக் கோயிலல்லடைநெருக்கி வந்திற் ஒவ்வொரு காவடிக்காரனும் தன்னிலே தான் காதகவேன் உருகோண்டாரெனத் தன்னுடைய நெருக்கவேன் கோயிற் திரிவனசெய்யவந்தும் மெய்க்க ஆவையேவுக்கோண்டவர்களாய் அத்தபத்தக் தவையை அசைத்துத் தன்னிப்பி பல்லிதமாய் நடனஞ்செய்ய ஒவ்வொரு காவடிக்காரனாகக் கோர்த்தவர்களும், கந்தன் காவடி, முருகன் காவடி, ஐயா காவடி, அநகர காவடி, சுப்பியமனியா, குரசங்காரா என்று கிர்த்திக்குத் சத்தமும் மெழுகாரதமுழுவோகையும, நாகசின்னம், கல்லாந் முதலிய வார்த்தியங்கனளும் ஒசையுக் காததைக் கின்னையிப்பண்ணமும், ஆசை வலையிலி அகப்பட்டுப் பாவத்தொழிலை இயற்றும் பிமசாரிகள், இளம்பயன்சன் கட்டத்துட புத்தியு புயங்கனளும் அவர்கவையித்த இவண்ணமாய் இவையாட்டாளாய் கோரிட்டிசைக்கென்று திரிந்து வேதத்தினையாய்க் கோடான செய்கைகளை இயற்றுவதென்றிற் யாதொரு நற்கருத்தை அல்லது தேவவகைத்தத்துக்குத் யாதொரு செய்கையுக்கு செய்யப்படுவதாயில்லாம்.

கோயிலுக்குப்போகும் விக்சிசாரதானைக்காரராகிய சைவ சமயமேனின் சிந்தையையும் சிந்தைக்கிப்பார்க்குவையன்றி அத்திறவிழாவைய நடத்தும் பிராமணைக் குமாரர் ஒருவர்க்கொருவர் கொண்புக்குத் பொருமை வினோதம் முதலியனவையுஞ் சற்றே கவனிப்பாராகும்.

சென்றபொழுது வகுத்த திருவிழாநடந்தின துரு ஒருவர்க் செல்லாந்நின்ற இவ்வருத்தினத் குருவன் வருமானத்தையிடுகிற பொருமை கொண்டவராய் அக்குருவைய பயமுதத்தி அக்கோனிலே விட்டோடி அப்பிராயம் கொண்டவராய் அவரை அடித்துத் தர்த்தும்படி சில துட்டை ஒருவதல்லெய்ய அவர்களும் அத்தருகும்பட்டி அக்குரு யாகசாலையிலி அத்தருகேருகத்தற் பூசையெய்யுத் சமயத்திற் குறிப்பிக்க சிந்திப்பென்று அவதானமாய்க் கல்லொன்றை அது உட்காந்ததிருட்டிச் சுவர் தினைத்துக் கவனத்

து அறிவற்று விற்றார். அதேநாட்காலமே இச்செய்கை செய்வித்த குருவானவர் கோயிலுமே ஸ்நைத்தியிலி, தனது தவையாசலில் நின்றகோண்டே வெகு உல்லாசமாய் மார்பிற் பூணூலும் உத்தரிசுமுறல்வங்க வேடிக்கைபார்த்து நிற்கின்ற சம்பிரதத்தைக்கண்ட ஒருவன் துடா பிரமணப்பயலிபாளர்! பாளர்! அகப்பட்டுக்கொண்டவா தம்பட்டப்பட்டு! நன்றுக்குத்தென்று நகைத்து, என் அன்பாவ தருகிறது என்னசெய்வித்தாயென்று பலவாய் நிர்த்திது மார்பிற்றல்லங்கிய பூணூலையும் அர்த்து உத்தரிசுத்தையும் பறித்தித் கிறித்து அவர்குத்த தெறித்து பல்வேறு நகைக்கவும் அவருந்நோக்கி கன்கவும் பல்லித் அவமரியாதையென்று சனத்தினர் மறைந்தனர்.

ஆனால் கிறிஸ்துமதானுசாரிகளையும் அவர்களுடைய தோவாரவணயையும் பற்றிச் சற்றே கவனிப்போமாக. கிறிஸ்துவர்களைத் தங்கள் தோவாரவணத்திப்போதும் போது ஒழக்கமாய், வணக்கமாய், அமைதியாய், பயத்தியாய், தங்கள் சிர்கோனின் விஸபந்தைப்பற்றியுத் தங்கள் பாவச்செய்கையை இட்டுத் துக்கமுடையவர்களாய் அறிந்து நிறுத்ததனும் முழுப்பலத்தாலுஞ்சமஸ்தி சிறுபுகருத்தனயுஞ்செய்யும் விருப்பமுடையவர்களாகவும் உட்சென்றமுழுந்தாட்டியிட்டுத் தேவனையப் பிரார்த்தித்துத் தேவசனத்தெக்கக்கேடும் நோக்கமாய் இருப்பதயல்லாமல் சைவருடைய கோவில்களின் சம்பலித்தம் தன்னவாய் அடிபிடி, கக்தரால், சம்பல்லாத செய்கைகளின்றித் தேவனை வணங்கத்தற்குத் தன்மை எவ்வண்ணமோ அல்லண்ணமையே யிருப்பார்கள்.

ஆகையால் அஞ்ஞானருள் நிறைந்த மதிடேடே, உங்கன் பொய்த்தெவர்க்குருடைய கோவிலுக்குப் போய் பசாசின் கிரியைகளைச் செய்யாமல் மெய்தேவனின் ஆலயத்திற் போய் அவர் தீவ்வாய் மலர்ந்ததெனின தேவவசனமையே தேவஅயர்ந்ததைக் கேட்டு உருச்சிக்கக் காந்தாமரும் பன்னதிறிற் பிர்க்கன.

தகாலுக்கம் இலு.) இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம் ஆவணியர். 2 அ. 6. தேதி.) ஓர்கிறிஸ்தவன். A.

கப்பற்சேதம்.—புருவிடல்ஸ் என்னும் இரண்டாய்மங்கப்பல் திருக்கோணமலைக்குப் போதும் முகாந்திரமாய் இருசெலவு கொழும்பிலிருந்து மாய்னில் வருகையிற் பார்த்தொழுத்து உடைக்கொன்றித் அதிலிருந்து சாமான்களனைத்துத் சேதம்போய்விட்டன. அதன்போய், வைக்காளென்று பெரையுஞ், கார், தன்கோண்ட புக்கைக்கப்பலும் பிறகிட்ட ஆமாதம் இருத்ததொன்றத்தே இராத்திரி சீனகேசத்திலிருந்து சத்தத்தாக்குப் போகிறவழியில் மலர்க்காத்திலுக்குக்கிட்ட சிக்கப்பருக்கு அன்புமயில் துரத்திப் புறந்தென்ற வேருகு புக்கைக்கப்பல் லு முது ஐந்து நியிவுத்தத்தின்கே தவையொருபுண்டி இருத்ததென்பதாக்க தன்னகிலி அயித்திப்போயிற்று. அதிலிருந்து பயனக்காராருக்குப் பல்லிக்களிலும் பதினாறுபேர் சேதம்போய்விட்டார்கள். சேதம்போக கப்பல், இருபதினாயிரம் பவுதெனும், அதிலிருந்து சாமான்கள், ஒருவருக்குத்தெனையுறியும் பவுதெனும், விலைமதிக்கப்பட்டது. ஈன்னன்றை கப்பலும் அயித்திச்சேதம்போக ஏதவையிருந்தும் மெத்தப் பிரயாசத்தாடல் சிக்கப்பருக்கவந்த சேர்த்தது. இந்த இரண்டு கப்பல்களும் இச்செலவுநத சீனகையிலிருந்து புதிதாக வந்ததென்காணப்படுகின்றது.

பொற்புதனும்.—நிபுதெனவுத் உவெல்ல என்னுந் தீவிலே சமத்திப்பயப்பித்து அனகையாய் அடிக்குமேலே தலையெட்டத்தில் மலையாருக்குமேலானாறுமையிலி நீராய் முப்பதாறப்படி மயில் அகலமுக் கொண்ட அனவுக்கு வேட்டிப்பார்க்குப்போது பொற்கட்டகமும் பொன்மணல்களும் மிதயுக்கக் கண்டேக்கப்பட்டதென்கொல்லாம், அந்த ஊரில் மற்றவிடங்களிலும் இதுபோலொத்து பொற்கைக்கங்களும் இருக்கின்றன குறிப்புகள் அதிகமாய்க் காணப்படுகின்றன.

யுத்தக்குழப்பம்.—ஆயிர்த்தகாலில் இங்கிலீசாருக்கு அவ்வுக்கப்பாய்க்கருக்குக் கோரிட்டபுக்கைக்கதி இன்னுஞ் தாழ்ச்சியாய்த்தானிருந்தது. எங்கேபார்க்கதனாய் கொள்ளவாடித்து. தவார போக்தவர்த்துப்பண்ணமும் தடைப்பட்டது. காரியப்பய்யுமுத்தினால் போர் சீக்கிரம் முடியுமென்று குணத்தைக் காணவில்லாம்.

பட்டின. அழிவு.—காலியோனியாவைச் சேர்ந்த சேனப்பிரச்சினர்கோ என்னும் பட்டினம் அக்கத்தியிலுல் அறிந்துபோயிற்றுநின்றது கதைபுண்டி. அது மெய்யோ போய்யோன்றன்று சந்தேகம்.

MORNING STAR.

Jaffna, August 28th, 1851.

THE OPENING OF A VILLAGE CHAPEL.

In the Parish and Village of Tillipally, due East of the Mission Premises on Tuesday, Aug. 26, 1851.

The erection of this building originated in a movement commenced Oct. 15th, 1846, at the celebration of the 30th anniversary of the establishment of the American Mission at that station. At a public meeting held on that occasion, the subject was brought forward and formally discussed, as to the expediency of attempting to originate, by voluntary subscriptions, a "Village Church Building Fund." This measure was proposed from a conviction that the time had come in which we should enter systematically upon the business of forming christian organizations in the numerous villages, (thirty-five in connection with that station,) in which mission schools have been for many years in successful operation, and by which, in connection with village preaching and village visitation, the whole field had been prepared for a higher order of moral and religious cultivation. The next step in advance of the village mission school, in which from the beginning the Bible, in small volumes, has been the principal class book, appeared appropriately to be the erection of small, but substantial and neatly built chapels. Such chapels should be built in all villages in which any number of the inhabitants could be induced to meet one half of the expense of the building.

The result of the proposal made at the thirtieth anniversary meeting above specified, was, that the sum of £48 8s, was pledged toward the raising of a "Village Church Building Fund," about one half of which was pledged by native Christians. Subsequently the sum was increased to £103. 15s. 9d. From this fund tenders were made of one half of the requisite expense for the erection of a chapel, on condition that the inhabitants of any village would furnish the other half, either in land, building materials or cash. It was thought that chapels suited to the present state of things in our mission field, might be erected at an expense of from twenty to thirty pounds.

As three individuals, in Tillipally East, had pledged £15 in the hope of securing without delay the erection of a christian chapel in their native village, they were permitted to retain their own donations for expenditure, and to receive an equal sum from the general fund. In the process of time they entered upon the erection of a chapel on an estimated expense of £30. At an early stage in their procedure, the dimensions of the contemplated building were enlarged and the style of building greatly improved; consequently the whole cost of the building at its completion is found to be about £75. As no more than £15 could be appropriated from the "Church Building Fund," donations have been solicited and obtained by the enterprising native undertakers, both from natives and Europeans, to the amount of £36—leaving a balance of £39 to be provided for.

In a subsequent issue, some specific notice may be given of the chapel building—of the exercises at the public meeting held for its dedication, and also of what is intended by village organizations, to be extended throughout our mission field.

N. B. Those who hold in trust the "Village Church Building Fund," which was originated at Tillipally, for the benefit of the four parishes connected with that station, are now ready to receive tenders from the inhabitants of six villages within those parishes, who may first apply, and who will furnish one half of what is requisite for the erection of christian chapels at an estimated cost of from twenty-five to thirty pounds each.

CHINESE IN CALIFORNIA.—The Chinese returning home from California, have made such representations as have induced their Celestial brethren to embark in large numbers for this country. A vessel, with two hundred passengers, from China, is expected to arrive in the course of two or three days. A large tract of land on the Tuolumne has been selected upon which to locate these Chinese and where they will engage in mining and agriculture. When men of intelligence and capital are made aware of the agricultural resources of California, mining will be but a secondary interest.—*Alta Californian*.

ITEMS OF NEWS.—We are sorry to notice the total loss of the Peninsular and Oriental Co.'s steamer "Pacha," of 600 tons burden and 210 horse power. The fatal accident occurred in the Straits of Malacca, on the night of July 21st, on her return voyage from Hong Kong to Calcutta. She was run into by the steamer "Erin," and went down, head foremost, in about five minutes, with the loss of 16 of the passengers and crew. She was valued at £20,000 and had treasure on board to the amount of £120,000. The "Erin" was much injured, but was enabled to reach Singapore, though in a sinking state. Both the vessels were recently out from Europe.

Extensive gold mines have been discovered in New South Wales in the Wellington district. They are said to be situated on an elevation of several thousand feet above the level of the sea. The diggings extend over a range of mountains about 400 miles long and 30 or 40 miles broad. Many large lumps of gold have been found, besides large quantities of gold dust by washing. It is supposed also that gold exists in large quantities in other parts of the island where the geological features of the country are the same as in the Wellington district.

The celebrated Moolraj from Mooltan is said to be in very feeble health and not likely to recover.

The news from the Cape of Good Hope, respecting the war with the Kaffirs, is unfavorable. The colony was plundered in every direction. Mails were stopped; wagons richly laden were seized in numbers;—herds of cattle were boldly swept away, and there was but little chance of the war being brought to a speedy termination.

HELP ONE ANOTHER.—A traveler who was crossing the Alps, was overtaken by a snow-storm at the top of a high mountain. The cold became intense. The air was thick with sleet, and the piercing wind seemed to penetrate his bones. Still the traveler, for a time, struggled on. But at last his limbs were benumbed, a heavy drowsiness began to creep over him, his feet almost refused to move, and he lay down on the snow, to give way to that fatal sleep, which is the last stage of extreme cold, and from which he would certainly never have waked again in this world. Just at that moment, he saw another poor traveler coming along the road. The unhappy man seemed to be, if possible, even in a worse condition than himself; for he, too, could scarcely move; all his powers were benumbed, and he appeared to be just on the point to die.

When the first traveler saw this poor man, he made a great effort. He rousing himself up, crawled, for he was scarcely able to walk, to his dying fellow-sufferer. He took his hands in his own and tried to warm them. He chafed his temples, he rubbed his feet; he applied friction to his body. And all the time he spoke cheering words into his ear, and tried to comfort him.

As he did this, the dying man began to revive, his powers were restored, and he felt able to go forward. But this was not all; for his kind benefactor, too, was recovered by the efforts which he had made to save his friend. The exertion of rubbing made the blood circulate again in his own body. He grew warm by trying to warm the other. His drowsiness went off; he no longer wished for sleep; his limbs returned again to their proper force; and the two travelers went on their way together, happy and congratulating one another on their escape. Soon the snow-storm passed away; the mountain was crossed, and they reached their home in safety. If you feel your heart cold towards God and your soul almost ready to perish, try to do something which may help another soul to life and make his heart glad; and you will often find it the best way to warm, and restore, and gladden your own soul.

HOW TO CURE LYING IN SCHOOL.—It is said of the late Dr. Arnold, by his biographer, that it was his wish that as much as possible should be done by the boys and nothing for them; hence arose his practice, in which his own delicacy of feelings and uprightness of purpose powerfully assisted him, of treating the boys as gentlemen and reasonable beings; of making them respect themselves by the mere respect he showed them; of showing that he appealed and trusted to their own common sense and conscience. Lying to the masters, for example, he made a great moral offence, placing implicit confidence in a boy's assertion; and then, if a falsehood was discovered, punishing it severely; and in the upper part of the school, when persisted in, with expulsion. Even in the lower forms any attempt at further proof of an assertion was immediately checked by, "If you say so, that is quite enough—of course, I believe your word." There grew up, in consequence, a general feeling that it was a shame to tell Dr. Arnold a lie; he always believes one.

TO BE WISE BECOME A FOOL!

During the winter of 1837, a revival of religion was progressing in a town in Ontario county, N. Y. Christians prayed fervently for the conversion of their friends and of the impenitent generally. One evening a note fictitiously signed, was found in an aisle of the church, requesting prayers for an anxious person. But the modern Nicodemus, though the subject of many prayers, which were immediately offered on his behalf, found no peace.

Dr. — at length arose, confessed that he was the author of the note, publicly acknowledged his sin, and asked that further prayer for him might be offered. Conversation was held with him, and the way of life clearly pointed out to his mind. But in the pride of his learning, he thought that he knew a "more excellent way." For a time God permitted him, to have it, but finally his agony becoming extreme, he prayed. Christians likewise continued in prayer, but no peace came.

The sun had set, and twilight rested on the earth. The minister is in his study meditating on a theme for the evening, when Dr. — enters, pale and despairing.

"Mr. —, I have thought that I understood the way of salvation. I now find I know nothing about it. I have come to you to receive instruction."

The fallen state of man was described, the plan of salvation by Christ was laid open, and Dr. — was told that he had only to believe—only to look to the Lamb of God.

"I believe, must I? Tell me what it is to believe. I am now willing to do any thing that a reasonable Christian man advises."

The nature of faith was explained, and he was exhorted at once to cast his soul on Christ.

"I am willing," said he, "to go to the church, kneel in the aisle, and pray for mercy."

"But," replied his teacher, "there is no virtue in a place; believe now and here." He bowed while prayer was offered. He prayed himself earnestly and long, when a pause ensued, followed by the inquiry,

"Dr. —, what is now your state of mind?" The answer was prompt. "Peace! all is peace! Jesus has received me."

joyfully he went from that study to the sanctuary to declare the grace of God to the chief sinners.

Observe.—Would a person become wise in Christ, "let him become a fool that he may be wise." The most scientific and learned know nothing of vital piety till taught by experience.

Our wisdom is a great hindrance to growth in grace and usefulness. We just get ready to learn when we see that we know nothing.

Places and measures are nothing—but the state of the heart is what God observes.

A missionary of the London Missionary Society, at Lekatlong, South Africa, thus writes:

It is now ten years since I left my native shores to bring the message of mercy to the swarthy children of Africa. More than 8 years I have spent with the Batsuthi. I look back on the past with feelings of joy and gratitude, and trace with devout pleasure the leadings of Divine Providence. Since I first came to Lekatlong, the population has doubled, the schools have thrived, and 140 members have been added to the church. Thus has the Lord owned and blessed his work. I hope there has been a steady growth of piety, intelligence, knowledge, industry, and general civilization; for where true religion enters the hearts of the heathen, all other excellencies follow.

Lekatlong possesses a good grazing country, which has a powerful influence in concentrating and fixing the population—and the piety of the chief and his counsellors acts most beneficially by ensuring order and tranquility in the town. The upright and conscientious conduct of the deacons of the church, also tends to strengthen the cause; while the members generally, by conversing together on religious subjects, set a good example to all. During the year, sixteen members have been added to the church.

The members of the congregation are strongly attached to the house of God, and both men and women frequently walk fifteen and twenty miles to the services of the sanctuary.

SPEED OF BRITISH RAILROADS.—On the London and Liverpool road, 201 miles, the actual speed excluding stoppages, is 374 miles per hour. There are five stoppages, the running time 5 hours and 45 minutes, and the average speed including stoppages is 35 miles per hour.

On the London and Exeter road, 193 miles the actual speed in motion, is 514 miles per hour; average speed, including stoppages 43 miles per hour.

The actual speed in motion on the London and Southampton road, 80 miles, is 453 miles per hour. On the London and Dover road, 88 miles, 484 miles per hour, and on the London and Brighton road, 504 miles, 404 miles per hour.

THE PENDULUM EXPERIMENT.—We understand the Pendulum experiment to demonstrate the earth's motion from west to east, has been successfully tried in the Walfendahl Church. The length of the rod or wire was about 50 feet, and the motion continued about four hours, affording ample time to see the result well defined.—*Ceylon Times*.

